

Република Србија
УПРАВНИ СУД
13 У – 11598/10 (2009)
16.12.2010. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Вукицом Латиновић, записничарем, решавајући по тужби тужиоца А.А., ..., чији је пуномоћник Миленко А. Анђелић, адвокат из Београда, Далматинска 9, изјављеној против закључка Дирекције за реституцију Републике Србије, Београд, Немањина 4, бр. 46-00-1155/2008-03 од 20.07.2009. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 16.12.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је захтев А.А. за повраћај куће са двором и вртом и винограда, на кп.бр. ..., ... и ... КО ..., због непостојања услова за вођење поступка. А.А., са седиштем у ..., обратио се, с позивом на примену Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, Дирекцији за реституцију, са захтевом за повраћај куће са двором и вртом и винограда, на кп.бр. ..., ... и ... КО

У тужби поднетој Врховном суду Србије 11.09.2009. године, заведеној

под бројем У 6507/09, тужилац је оспорио законитост закључка туженог органа, због погрешне примене закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Нагласио је да је тужени требало да утврди да су ФНРЈ, односно СФРЈ биле одвојене од цркве, те да сагласно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли да овере и потврде евентуалне тврдње Евангелистичке хришћанске цркве а.в., како је иста у правном континуитету са Евангелистичким црквама пре Другог светског рата, а такав статус није познат ни Министарству вера". Навео је да је Евангелистичка хришћанска црква "заправо била и остала црква евангелика мађарске националности". Такође, тужени је поистоветио Немачку Евангеличко-хришћанску цркву а.в. у Краљевини Југославији са њеним члановима, односно верницима изношењем, између осталих, тврдње да органи евангеличке цркве Немачке "легитимно представљају расељене припаднике предратне Немачке евангеличке цркве у Краљевини Југославије". Даље, тужени је упоредио однос Евангеличке цркве Немачке и Немачке Евангеличко-хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији са односом појединих српских епархија Српске православне цркве у иностранству са самом црквом, односно бискупије Римокатоличке цркве у Србији са Ватиканом (са папом као верским поглаваром РПЦ). Навео је да је дирекција одбила да уврсти изјаву Евангеличке цркве Немачке (ЕКД) у релевантне доказе. Указао је да тужени није правилно применио закон, јер је као државни орган био у обавези да прихвати као обавезујуће мишљење односно одлуку већине цркава: СЕАВЦ у Србији, Евангеличке цркве у Хрватској и Евангеличке цркве у Немачкој. Истакао је да тужени није правилно применио Закон о евангеличко – хришћанским црквама из 1930. године и да полази од стриктне одвојености Словачке и Немачке Евангеличке цркве. Такође је изнео мишљење да је примена Закона од стране туженог у побијаном закључку погрешна и ван историјског контекста, јер Закон о реституцији у погледу имовине Немачке евангеличке цркве има за циљ да исправи нехумани однос и колективно кажњавање грађана Немачке националности. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи, те утврди да је тужилац А.А., ..., у целости власник куће са двором и вртом и винограда, на кп.бр. и ... КО

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу одредаба из чл. 89. и 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно одредби из члана 29. став 1. истог Закона.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе из члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом из члана 39. став 1. истог Закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног закључка произилази да је тужени орган одбацио захтев А.А. за повраћај куће са двором и вртом и винограда, на кп.бр. ..., ... и ... КО ..., након што је увидом у списе предмета и датог мишљења Министарства вера Републике Србије бр. 08-00-11/2009 од 12.06 2009. године и Покрајинског секретаријата за прописе, управу и националне мањине АП Војводина 101-08-20/2009-03 од 12.05.2009. године, утврдио непостојање услова за покретање поступка, из разлога што је нађено да се А.А. који је основан текгодине у оквиру Словачке евангеличке цркве а.в. у Србији, без својства правног лица, не може да сматра правним следбеником Немачке Евангеличко хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те самим тим, а у смислу одредаба из чл. 6. и 24. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама није активно легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом из члана 6. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“ бр.46/2006), прописано је да право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима, у складу са важећим актима црква и верских заједница, а чланом 24.

овог закона, да су, између осталог, странке у поступку враћања имовине, црква, односно верска заједница, или њен правни следбеник.

Одредбом из члана 10. став 1. Закона о црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“ бр.36/06) прописано је, да су традиционалне цркве оне које у Републици Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска Православна црква, Римокатоличка црква, Словачка Евангеличка црква а.в., Реформатска хришћанска црква и Евангеличка хришћанска црква а.в., док се одредбом из чланом 13. истог закона, Словачкој евангеличкој цркви а.в., Реформатској хришћанској цркви и Евангеличкој хришћанској цркви а.в. признаје континуитет са правним субјективитетом стеченим на основу Закона о Евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије („Службене новине Краљевине Југославије“ бр.95/30).

Одредбом из параграфа 1. Закона о евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије је било прописано да евангелици аугсбуршког вероисповедања (лутерани) у Краљевини Југославији сачињавају две засебне, једну од друге независне евангеличко-хришћанске цркве аугсбуршког вероисповедања Краљевине Југославије: словачку и немачку, а параграфом 4. да су исте и реформована хришћанска црква, као и њихова црквено-аутономна тела правна лица.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и чињеницу да је у спроведеном поступку на основу приложене документације и мишљења надлежних органа, неспорно утврђено да су у Краљевини Југославији постојале две засебне, једна од друге независне, партикуларне Евангеличке цркве, словачка и немачка, које су на основу Закона о евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије из 1930. године, стекле свој легитимитет и правни субјективитет у Краљевини Југославији, те да је Немачка евангеличко - хришћанска а.в. црква у Краљевини Југославији са Евангеличком црквом у Немачкој имала само „духовну везу“, као и да је након Другог светског рата Евангеличко хришћанска црква а.в. у НР Србији наставила са радом уместо Немачке Евангеличко-

хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те да је у складу са одредбом из чл. 13. Закона о црквама и верским заједницама, као традиционална црква и данас призната и регистрована у Републици Србији под именом Евангеличко хришћанска црква а.в. у Србији, то је основано тужени сагласно одредби из чл. 115. ст. 2. Закона о општем управном поступку утврдио да у конкретном случају нема услова за покретање поступка, те је правилно донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

Наводи тужбе не могу да доведу до другачије оцене законитости оспореног закључка, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање у вези постојања услова за покретање предметног поступка, односно да је А.А., у смислу одредаба из чл. 6. и чл. 24. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, активно легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Као неоснован оцењен је навод тужбе да су ФНРЈ, односно СФРЈ биле одвојене од цркве, те да сагласно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли да овере и потврде евентуалне тврдње Евангеличке хришћанске цркве а.в., како је иста у правом континуитету са Евангеличким црквама пре Другог светског рата, а да такав статус није познат ни Министарству вера, са разлога што је одредбом из члана 10. ст.1. Закона о црквама и верским заједницама, прописано да су традиционалне цркве оне које у Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска православна црква, Римокатоличка црква, Словачка евангеличка црква а.в., Реформатска хришћанска црква и Евангеличка хришћанска црква А.2.

Такође је као неоснован оцењен навод тужбе, да је Евангеличка хришћанска црква заправо била и остала црква Евангелика мађарске националности, а са разлога што се из дописа Министарства вера од 12.06.2009.године упућеног туженом види да је Немачкој евангеличкој цркви после рата конфискована имовина, да је у Србији са радом наставила Евангеличка црква Србије, са седиштем у Суботици, а припадници цркве су већим делом били Мађари са севера Бачке, да је Устав Евангеличко-хришћанске цркве НР Србије донет 1955.године, да је

Евангеличка црква у Србији 1972. године укључена у Словачку евангеличку цркву као мађарски сениорат, те да је 1998.године дошло до поновног успостављања Евангеличке хришћанске цркве у Суботици.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе из члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), а који се примењује на основу одредбе из члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 16.12.2010. године, 13 У – 11598/10 (2009)

Записничар

Вукица Латиновић,с.р.

Председник већа-судија

Обрад Андрић,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

VJ-2010